

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 262. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831402592/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

-- Er Greven hjemme? spurgte hun.

-- Ja. Hans Ekselence kommer ind at drikke Thé.

-- Tak.

Ellen reiste sig og holdt et Øieblik Hænderne for Øinene. Smerten, hun havde betvunget, steg kvælende op i hendes Hals. Men det maa, sagde hun. Hun hørte Urnes Trin -- vendte sig og modtog ham med et Smil:

-- God Aften, min Ven.

-- God Aften -- er I allerede hjemme fra Cirkus?

-- Ja -- vi tog hjem -- jeg var ikke vel.

-- Igen ikke vel? Det er virkelig angsteligt. Ellen . . .

-- Aa, min Ven -- det er kun Træthed -- hun rakte ham Theen -- jeg kan ikke mer beherske mig. Jeg er altfor nervøs . . .

-- Det er ogsaa derfor, jeg vilde bede Dig, om jeg ikke maatte tage hjem til Urnesgave.

-- Vi tager jo alle hjem om tre Uger -- efter Hans Majestæts Fødselsdag . . .

-- Ja -- men . . . jeg er bange, jeg ikke holder ud saa længe -- den nervøse Graad brød frem bag hendes Smil. -- Der er endnu saa mange Fester tilbage . . . Du kunde følge mig hjem imorgen Aften og saa vende tilbage -- saa havde jeg tre Uger helt i Ro . . .

Hun gik hen imod ham og lagde Armene

om hans Hals: Du sér selv, hvor nervøs jeg er, sagde hun, Taarerne løb ned ad hendes Kinder.

— Men — den ottende, min Ven, det vil gøre Hans Majestæt ondt . . .

— Jeg skal skrive til Hendes Majestæt . . . Hun vil godt kunne forstå det.

Hun slap ham og tørrede Taarerne bort af sit Ansigt.

— Og saa bliver du og Carl her jo, sagde hun.

— Ja — der er jo intet i Veien — men allerede imorgen . . .

— Det vil skaane mig for Besøg og Visiter — ikke sandt, saa bli'er det imorgen? Tak Urne — du er saa god. Hun lænede sig atter til ham og løftede Ansigtet op imod hans:

— Ja, sagde hun, det vil gøre mig godt at komme til Ro.

Urne klappede hendes Kinder:

— Ja — naar Du blot kunde blive rigtig rask igen, sagde han. Jeg længes — han strog hendes Kind — længes derefter . . .

Han saa ned paa hendes Ansigt, ømt.

— Ja, sagde hun og slap ham, rød, — naar jeg blot kommer bort.

Hun talte om adskillige Ting ved Reisen, alt mildt og dæmpet. Saa sagde hun:

— Bli'er du vred, om jeg be'er dig gaar? Jeg er saa træt.